

ÁL-TAVASZ

Tavaszz, Tavasz! — édes bűvópatak,
 fel-felütöd borzas fejed a télben;
 (elrontott szerelem, mely megmarad
 s úzi az embert egész életében.)
 Ólomeső hull, lágyan jár a szél
 s olyan melegség száll a levegőben,
 melyhez hasonlót nagy fehér kenyér
 ízében éreztünk valaha régen.
 Be különös, láttató pillanat!
 Jaj, magamat de árvának találom!
 Jaj, valaminek ma vége szakadt —
 Mintha egyedül volnék a világon.
 Egyedül járok, mint egy idegen,
 Kinek családja heted-hét határon
 is túl maradt, vagy túl a tengeren —
 mintha nem volna se hazám, se párom.
 S mintha a földhöz csak az ál-tavaszz
 s a régi friss kenyér íze kötözne,
 mely évenként megújul s ugyanaz —
 míg másulunk mi s elmulunk örökre.

Jékely Zoltán

NOVEMBER CSODÁJA

Csodát kínálsz, hitetlen vén november:
 lám, nyílik még a sarkantyú virága;
 megszagolom, édes-keserű szender
 fog el s mint anyját fellelő kis árva,
 beledőlök egy régesrégi nyárba.

Jékely Zoltán